سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست، دنیا تمام نمی شود مگر آن که شخصی از کنار قبری می گذرد و آنجا درنگ می کند و می گوید: ای کاش من به جای صاحب این قبر بودم! انگیزه اش از این آرزو، دین نیست؛ بلکه فقط به خاطر سختی ها و مصیبت هایی که بر او گذشته، چنین آرزویی می کند.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «والَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لا تَذْهَبُ الدُّنْيَا حَتَّى يَمُرَّ الرَّجُلُ عَلَى القَبْرِ، فَيَتَمَرَّغَ عَلَيْهِ وَيَقُولُ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَكَانَ صَاحِبِ هذَا القَبْرِ، وَلَيْسَ بِهِ الدِّينُ، ما بِهِ إلاَّ البَلاَءُ»: «سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست، دنیا تمام نمی شود مگر آن که شخصی از کنار قبری می گذرد و آنجا درنگ می کند و می گوید: ای کاش من به جای صاحب این قبر بودم! انگیزه اش از این آرزو، دین نیست؛ بلکه فقط به خاطر سختی ها و مصیبت هایی که بر او گذشته، چنین آرزویی می کند».
[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم خبر می دهد که در آخر الزمان مردی از کنار قبر دیگری می گذرد و آرزو می کند ای کاش به جای او بود؛ و این به دلیل سختی ها و مشقت های دنیوی و فتنه های زیادی است که به آنها گرفتار شده است؛ آرزو می کند به جای آن صاحب قبر باشد، چون از رنج و سختی های دنیا راحت شده است. این حدیث دلیلی بر آرزوی مرگ نیست بلکه فقط خبر از وقایعی است که در آخر الزمان روی می دهد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3114